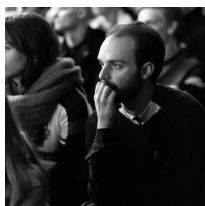

RAKKE

LOUIS THURIOT &
PATRICIA GEORGE

De ondraaglijke lichtheid van een Ruzie

Elie Agniel

Gezien op 27 augustus 2026
LaGeste, Gent, in het kader van het
Bijloke Wonderland Festival

Jonge choreograaf en danser Louis Thuriot heeft op het podium ruzie met zijn moeder, de accordeoniste Patricia George. In 'RAKKE' brengen ze een uur plezier, niet in de laatste plaats voor henzelf. Het samenspel tussen danser en accordeoniste is scherp, al verliest het stuk in zijn herhaalde slapstick gaandeweg aan kracht.

30 AUGUSTUS 2026

De avond op het cultuurfestival Bijloke Wonderland op de Bijlokesite in Gent zoemt van de gezelligheid. Mijn partner en ik zijn wat te vroeg. In een tent op het grasperk spelen twee muzikanten nummers van de Argentijnse Astor Piazzolla. Misschien pikken we daar na de voorstelling nog iets van mee.

De vrolijkheid van de avond heeft zich ook in de zaal van laGeste genesteld. Choreograaf en danser Louis Thuriot komt er vrolijk het podium opgewandeld, kijkt wat met een boze, dwingende blik naar een vrouw op de eerste rij en maant haar aan om bij hem te komen staan. Zij blijft echter koeltjes zitten. Thuriot doet dan alsof hij een lasso om haar middel gooit en haar zo met heel veel moeite rechtekt. Zijn benen vliegen als die van Guust Flater alle kanten op.

Als het hem dan toch lukt om haar uit haar stoel te trekken, loopt de vrouw met gefrustreerde gebaren de zaal uit, waar de twee luidkeels ruzie maken. Thuriot duwt de vrouw terug de zaal in en introduceert haar in keurig Nederlands en in het Engels. Patricia George blijkt niet alleen zijn moeder te zijn, ze beloofde Thuriot klaarblijkelijk ook dat ze zich zou verontschuldigen. En wel meteen. Ze weigert dat echter. Ze zal zich wel verontschuldigen als ze zich daar klaar voor voelt, ratelt ze in haast onverstaanbaar plat West-Vlaams. Als ze dan toch 'sorry' zegt, vindt hij dat niet gemeend genoeg klinken. Ze vallen beiden op hun knieën, lijken even toenadering te zoeken, maar dan kruipt zij opnieuw de zaal uit om weer te keren met een accordeon.

Ruzie op z'n West-Vlaams

Vanaf dan draait de voorstelling om hun 'rakke' – West-Vlaams voor 'ruzie', volgens het programma. Net als bij een echte ruzie valt er na hun scheldpartij

een stilte, waarin beider woede verder aanzwelt. Thuriot kruipt vooral veel over de grond, lijkt zijn zwaartepunt regelmatig van zijn navel naar zijn borstkas te verplaatsen en valt daardoor de hele tijd neer, of lijkt wel de zwaartekracht in zijn lichaam om te keren en laat zijn voeten de lucht in zweven, terwijl zijn hele lichaam als een zware zak over de grond sleept. Terwijl hij zo zijn emoties lichamelijk uit, doet zijn moeder dat met haar accordeon. Die klinkt eerst nog melancholisch, maar haar woede breekt door in de muziek als haar register verandert van liefelijk dromerig naar woest, donker en diep.

In het samenspel van beide spelers voel je hoe graag ze elkaar zien en hoe speels hun relatie moet zijn.

Ondanks de gespeelde ruzie spat het spelplezier van deze scène af. George houdt haar gezicht de hele tijd wel in de plooi en blijkt naast een goede accordeonspeelster ook een indrukwekkende actrice te zijn, maar Thuriot is zo buitensporig gelukkig dat hij daar op dat podium staat, dat hij zich niet kan inhouden. Maar ook in het samenspel van beide spelers voel je hoe graag ze elkaar zien en hoe speels hun relatie moet zijn. Niemand lijkt gelukkiger dan moeder en zoon.

Naar het midden van de voorstelling zingt Thuriot mee met de accordeon en zoekt zo als eerste terug toenadering. Als in een echte ruzie weigert George dat. Ze laat dat ook blijken door van register te veranderen: met haar accordeon zet ze een woedend, chaotisch lied in. Ze lijkt hem soms zelfs bewust te sarren met heel hoge noten. Ze doen hem zoveel pijn dat hij over de grond kronkelt terwijl hij zijn oren beschermt met zijn handen. Of ze bemoeilijkt hem het dansen door grillige tempowisselingen. Omgekeerd beïnvloedt Thuriot haar spel soms ook door voor te fluiten of door haar ronduit uit te dagen. Hij laat zo even zijn broek zakken om zijn blote gat naar haar toe te wenden. Ze geeft hem een mep, waarop hij erg lang in slapstickstijl over de grond kronkelt.

De lichtheid van herkenbaarheid

Het uur vliegt voorbij, 'RAKKE' is bijna voortdurend grappig. De twee leggen hun ruzie definitief bij in een warme eindscène. Ze omhelzen elkaar innig. Thuriot smelt een paar keer na elkaar letterlijk in haar armen, zakt dan naar de grond en drukt zich dan opnieuw in haar armen. Op die tedere toenadering volgt een hevig duet. Thuriot smijt zijn moeder bijna letterlijk over de dansvloer. Tot slot is er een laatste innige knuffel onder dimmende lichten. Luid applaus is hun deel. Ze stralen als ze samen glunderend het podium verlaten.

Hoewel de voorstelling voorwendt universeel herkenbaar te zijn, voelt deze verbeelding van een ruzie toch wat ongeloofwaardig en licht. Ruzies – en zeker familiale ruzies – vallen niet te herleiden tot een stramientje, dat onvermijdelijk eindigt met de onvoorwaardelijke liefde die volgt uit een onverbreekelijke bloedband. Ruzie is integendeel een gevecht, waarin niemand gelijk heeft en het erop aankomt terug een evenwicht te bereiken tussen je niet te laten doen en toch jezelf evenmin te verliezen in eeuwige wrok.

'RAKKE' verzandt soms in een slapstick portret van een moeder met haar opstandig jongetje.

De opzet van 'RAKKE' lijkt die nuance in zich te dragen, maar de voorstelling slaagt er niet in om die helder te krijgen. Het moet dan ook aartsmoeilijk zijn om met je moeder een stuk te maken. Misschien is het deels uit onzekerheid dat Thuriot, door ruzie ongenueanceerd te verbeelden, door bewegingen steeds weer te herhalen en door al te veel gewild grappige momenten, soms verzandt in een slapstick portret van een moeder met haar opstandig jongetje. Zijn keurig Nederlands tegenover haar plat West-Vlaams had daarnaast een aanleiding kunnen zijn om het over waarden, tradities of divergente wereldvisies te hebben, maar daar komen de twee niet aan toe.

Toch blijf ik benieuwd naar een nieuw stuk van de vlotte, soepele danser en zijn getalenteerde, glunderende moeder. Waar hun avond vrolijk eindigde, kreeg die van ons net een wrang einde. Mijn partner en ik maakten ruzie op de terugweg, over de kleur van de kasten in de keuken. Geen van ons beiden haalde zijn gelijk. Een omhelzing volgde die nacht niet, wel een kille, slapeloze nacht.